

Arrest

nr. 152 802 van 17 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD loco advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Afghaan van Pasjtoense origine. U werd op 8 oktober 1982 geboren in het district Nurgal van de provincie Kunar, maar u verhuisde toen u 7 of 8 jaar oud was naar de stad Jalalabad van de provincie Nangarhar. Daar woonde u 3 à 4 jaar met uw familie tot uw vader werd gearresteerd door de Mujaheddin. Na zijn vrijlating drie maanden later verhuisde u naar Pakistan. U leefde in het totaal 8 tot 12 jaar in Pakistan, u herinnert zich niet meer hoeveel jaar precies. Erna keerde u terug naar Kunar provincie. Na 4 jaar verhuisde u met uw familie naar het district Dara I Nur van de provincie Nangarhar. U studeerde vervolgens geneeskunde in Jalalabad voor 2 jaar en erna werkte u naar eigen zeggen voor de organisatie "DDR", actief in ontwapeningsactiviteiten, voor de Afghan Electoral Commission, en tot slot voor het National Solidarity Programme (NSP). Voor deze laatste organisatie werkte u mee aan een project ter indijking van de papaverteelt. Omwille van uw werkzaamheden bij deze (hulp)organisaties

kreeg u problemen met de taliban. Op 14 april 2007 werd uw broer Erfanullah, ook werkzaam in de strijd tegen de papaverteelt, vermoord tijdens een vernietigingsactie van papavervelden. Op 19 april 2007 voerden onbekenden een aanval uit op uw huis. Uw zus Zarghona kwam hierbij om en uw vader werd meegenomen. U kon ontsnappen. Diezelfde dag verliet u uw land. U vluchtte naar Peshawar en na tien dagen nam u met valse papieren een vlucht naar Dubai. Vandaaruit reisde u verder naar België. U vroeg op 7 mei 2007 asiel aan in België. Betreffende uw eerste asielaanvraag werd op 25 juni 2008 een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Noch uw profiel als werknemer bij de door u genoemde organisaties noch de problemen die hieruit voortvloeiden, werden toen geloofwaardig bevonden. Bovendien werd ook geen geloof gehecht aan uw recente herkomst uit Afghanistan. Deze beslissing werd op 26 februari 2009 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV). Het beroep dat u hiertegen aanhangig maakte werd door de Raad van State verworpen.

Op 28 mei 2009 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseerde zich op hetzelfde asielrelaas als bij uw eerste aanvraag en voegde meerdere nieuwe documenten toe ter staving van dat asielrelaas. Op 16 oktober 2009 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd op 29 januari 2010. U tekende beroep aan bij de Raad van State maar dit werd op 2 april 2010 verworpen.

Op 7 oktober 2010 vroeg u een derde keer asiel aan. U verklaarde dat het district Dara-I-Nur voorheen nog niet op de lijst voor subsidiaire bescherming stond en dat dat nu wel het geval is. Daarnaast legde u een verklaring voor van de dorpsouderen van Nurgal die uw afkomst moet bevestigen en de taskara van uw vader. Betreffende uw derde asielaanvraag werd op 19 maart 2012 een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 10 juli 2012. Uw beroep bij de Raad van State werd verworpen.

U verliet België en diende een asielaanvraag in in Frankrijk op 20 augustus 2013. In het kader van de Dublin Verordening werd u overgedragen aan België. Op 20 februari 2014 diende u hier een vierde asielaanvraag in. U bleef bij uw vluchtmotieven uit uw eerste asielaanvraag en voegde hier aan toe dat uw broer in Afghanistan werd ontvoerd omdat ze dachten dat u het was. Verder voegde u een aantal nieuwe documenten toe en een aantal foto's en persberichten betreffende uw deelname aan protestacties in België. Op 11 april 2014 werd hieromtrent besloten tot niet in overwegingname van uw asielaanvraag door het CGVS. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Uw vijfde asielaanvraag, die u indiende op 15 mei 2014, werd evenmin in overweging genomen door het CGVS. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 5 juni 2014 diende u uw zesde asielaanvraag in. U baseert zich voor deze asielaanvraag op dezelfde vluchtmotieven als bij uw vorige asielaanvragen. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: het origineel van de aangifte van uw moeder aan de districtsraad van Nurgal over de ontvoering van uw broer F.(...), en het origineel van een dreigbrief van de taliban. Van beide documenten legde u reeds een kopie voor tijdens uw vierde asielaanvraag. Verder legde u een aangifte van uw moeder omtrent uw problemen bij het districtshuis van Nurgul voor, de taskara en de stemkaart van uw twee zussen en uw broer, een kopie van de stemkaart van uw moeder, 4 foto's van uw familie in Afghanistan met datumstempel, een handgeschreven verklaring aan de asielinstantie, en de enveloppe waarmee de documenten voor uw asielaanvraag vanuit Afghanistan werden opgestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. U slaagt er namelijk niet in uw actuele vrees ten opzichte van Afghanistan geloofwaardig te maken.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat in het kader van uw vorige asielaanvragen reeds werd geoordeeld dat geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerd profiel van werknemer van verschillende (hulp)organisaties en uw daaruit voortvloeiende problemen met de taliban, noch aan uw beweerd verblijf in Afghanistan voor uw komst naar België. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe documenten en feiten te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

In het kader van uw zesde asielaanvraag blijft u bij de eerder door u aangehaalde problemen met de taliban naar aanleiding van uw werkzaamheden bij verschillende (hulp)organisaties. U blijft ook bij uw eerdere verklaringen over uw verblijf in Afghanistan voor uw komst naar België. U beperkt zich ertoe uw eerdere verklaringen te herhalen, en voegt ter staving hiervan een aantal nieuwe documenten toe. De door u neergelegde documenten zijn echter niet van aard de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw voorgehouden verblijf in Afghanistan en van uw beweerde problemen met de taliban als gevolg van uw voorgehouden werk voor verschillende (hulp)organisaties op te heffen.

Betreffende de aangifte van uw moeder over uw eigen problemen moet worden gewezen op de tijdsspanne tussen de aangehaalde gebeurtenissen en de eigenlijke aangifte. U zou problemen gehad hebben in 2007 waarvan pas in 2014 aangifte werd gedaan. Dit doet vermoeden dat het om een aangifte gaat die speciaal werd gedaan ter ondersteuning van uw zesde asielaanvraag. Bovendien gaat de aangifte van uw moeder uit, die in dezen geen objectieve bron is. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van het document aanzienlijk. Wat betreft het origineel van de aangifte van uw moeder over de ontvoering van uw broer F.(...) werd reeds in de beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw vierde asielaanvraag gewezen op het gesolliciteerde karakter van een dergelijke aangifte, gezien het een document aangevraagd door uw moeder betreft. Over de dreigbrief van de taliban dient gesteld te worden dat u zelfs niet weet wanneer deze brief werd opgemaakt, hoewel u ervan uitgaat dat er een datum op het document staat (CGVS, p. 10). Dergelijke desinteresse doet verder afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw beweerde vrees en aan de authenticiteit van dit document. Verder dient gesteld dat het document in kwestie een handgeschreven brief is met hoofding, die bijzonder gemakkelijk is te fabriceren. Dit document kan door eender wie zijn opgesteld. Bovendien zijn documenten slechts bewijskrachtig indien ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, wat in casu niet het geval is. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te weerleggen.

De overige documenten die u neerlegde, kunnen evenmin de geloofwaardigheid van uw asielrelaas herstellen. De taskara en de stemkaart van uw zussen, uw moeder en uw broer, alsook de foto's van uw familie, waar u niet op afgebeeld staat (CGVS, p. 11), zeggen enkel iets over hun identiteit en verblijf in Afghanistan. Zij vormen op zich geen bewijs van uw beweerd verblijf in Afghanistan voor uw komst naar België. Verder is uw handgeschreven verklaring niet in staat de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen gezien zij geen nieuwe elementen aanbrengt die uw asielmotieven in een ander daglicht stellen. U verwijst in deze verklaring enkel naar uw activiteiten tijdens uw verblijf in België en de onzekerheid die u kent omtrent uw toekomst. Tot slot toont de enveloppe die u indient enkel aan dat u post hebt ontvangen uit Jalalabad-stad, hetgeen in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan u ook naar aanleiding van uw zesde asielaanvraag noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan in Jalalabadstad kan vestigen.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuid-oosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad-stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Gevraagd of u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst in Jalalabad zou kunnen vestigen, stelde u dat de taliban u ook daar zullen vinden gezien zij nog steeds op zoek zijn naar u (CGVS, p. 8). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor een terugkeer naar uw land van herkomst, en meer bepaald naar Jalalabad-stad, kunnen worden beschouwd.

Bovendien dient in dit verband te worden gesteld dat u een alleenstaande man bent. U bent geschoold, en u heeft geen gezondheidsproblemen. U bent afkomstig uit de provincie Nangarhar en u woonde met uw familie een aantal jaren in Jalalabad, de hoofdstad van uw provincie, alvorens naar Pakistan te verhuizen (CGVS, p. 3). Later keerde u terug naar deze stad waar u verklaart geneeskunde studies te hebben aangevat.

Bovendien onderhoudt u nog steeds een netwerk in Jalalabad. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u regelmatig contact houdt met H.(...) R.(...), een neef van uw vader. Hij woont in Jalalabad en baat daar een apotheek uit (CGVS, p. 8). U staat telefonisch maandelijks in contact met hem en via hem heeft u ook nieuws van uw moeder, zo blijkt uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, verklaringenlijst, p. 5). Via H.(...) R.(...) verkreeg u ook verschillende documenten uit Afghanistan (CGVS, p. 11). U hebt ook een aantal vrienden in Jalalabad waarmee u via facebook of telefonisch contact houdt (CGVS, p. 8). U bent dus niet alleen bekend met Jalalabad door uw verblijven in het verleden in deze stad, u kunt ook bogen op een familiaal en sociaal netwerk daar.

Uit voorgaande dient te worden geconcludeerd dat u over de nodige ondersteuning en contacten beschikt, die u in de mogelijkheid moeten stellen om in de stad Jalalabad een bestaan uit te bouwen.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Tot slot moet nog worden vermeld dat uw familie, meer bepaald uw moeder, uw broer en uw zussen, die in Nurgal wonen, zichzelf in onderhoud voorzien door de gronden te cultiveren die in het bezit zijn van uw familie. Een deel van de opbrengst wordt verkocht. Uw familie zou eveneens koeien hebben (CGVS, p.12). Zij worden verder overigens bijgestaan door de neef van uw vader, H.(...) R.(...), en krijgen het pensioen van uw vader als inkomen (CGVS, p. 12). Uit niets blijkt dat zij hulpbehoevend zijn.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat het redelijk is voor u om zich bij een terugkeer naar Afghanistan in Jalalabad-stad te vestigen. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, 12° van de vreemdelingenwet, van artikel 4, § 1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van het Commissariaat voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 4, 1ste lid van de kwalificatierichtlijn.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan

sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers profiel en de hieruit volgende problemen en evenmin aan verzoekers recente herkomst uit Afghanistan. Bij arrest nr. 111 551 van 9 oktober 2013 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan de in het kader van zijn huidige en zesde asielaanvraag aangebrachte asielmotieven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. U slaagt er namelijk niet in uw actuele vrees ten opzichte van Afghanistan geloofwaardig te maken.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat in het kader van uw vorige asielaanvragen reeds werd geoordeeld dat geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerd profiel van werknemer van verschillende (hulp)organisaties en uw daaruit voortvloeiende problemen met de taliban, noch aan uw beweerd verblijf in Afghanistan voor uw komst naar België. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe documenten en feiten te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

In het kader van uw zesde asielaanvraag blijft u bij de eerder door u aangehaalde problemen met de taliban naar aanleiding van uw werkzaamheden bij verschillende (hulp)organisaties. U blijft ook bij uw eerdere verklaringen over uw verblijf in Afghanistan voor uw komst naar België. U beperkt zich ertoe uw eerdere verklaringen te herhalen, en voegt ter staving hiervan een aantal nieuwe documenten toe. De door u neergelegde documenten zijn echter niet van aard de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw voorgehouden verblijf in Afghanistan en van uw beweerde problemen met de taliban als gevolg van uw voorgehouden werk voor verschillende (hulp)organisaties op te heffen.

Betreffende de aangifte van uw moeder over uw eigen problemen moet worden gewezen op de tijdsspanne tussen de aangehaalde gebeurtenissen en de eigenlijke aangifte. U zou problemen gehad hebben in 2007 waarvan pas in 2014 aangifte werd gedaan. Dit doet vermoeden dat het om een aangifte gaat die speciaal werd gedaan ter ondersteuning van uw zesde asielaanvraag. Bovendien gaat de aangifte van uw moeder uit, die in dezen geen objectieve bron is. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van het document aanzienlijk. Wat betreft het origineel van de aangifte van uw moeder over de ontvoering van uw broer F.(...) werd reeds in de beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw vierde asielaanvraag gewezen op het gesolliciteerde karakter van een dergelijke aangifte, gezien het een document aangevraagd door uw moeder betreft. Over de dreigbrief van de taliban dient gesteld te worden dat u zelfs niet weet wanneer deze brief werd opgemaakt, hoewel u ervan uitgaat dat er een datum op het document staat (CGVS, p. 10). Dergelijke desinteresse doet verder afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw beweerde vrees en aan de authenticiteit van dit document. Verder dient gesteld dat het document in kwestie een handgeschreven brief is met hoofding, die bijzonder gemakkelijk is te fabriceren. Dit document kan door eender wie zijn opgesteld. Bovendien zijn documenten slechts bewijskrachtig indien ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, wat in casu niet het geval is. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te weerleggen.

De overige documenten die u neerlegde, kunnen evenmin de geloofwaardigheid van uw asielrelaas herstellen. De taskara en de stemkaart van uw zussen, uw moeder en uw broer, alsook de foto's van uw familie, waar u niet op afgebeeld staat (CGVS, p. 11), zeggen enkel iets over hun identiteit en verblijf in Afghanistan. Zij vormen op zich geen bewijs van uw beweerd verblijf in Afghanistan voor uw komst naar België. Verder is uw handgeschreven verklaring niet in staat de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen gezien zij geen nieuwe elementen aanbrengt die uw asielmotieven in een ander daglicht stellen. U verwijst in deze verklaring enkel naar uw activiteiten tijdens uw verblijf in België en de onzekerheid die u kent omtrent uw toekomst. Tot slot toont de enveloppe die u indient enkel aan dat u post hebt ontvangen uit Jalalabad-stad, hetgeen in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan u ook naar aanleiding van uw zesde asielaanvraag noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden toegekend.”

Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker ontwikkelt een algemeen betoog en wijst erop dat hij als relatief jonge man, die de voorbije zeven jaar in België heeft gewoond, zeer kwetsbaar zal zijn in Afghanistan. Zo is hij niet bekend met de strenge en gewelddadige cultuur in het land, is hij verwesterd en zal hij zich zeer moeilijk kunnen handhaven in een land dat hij zeer lang geleden verlaten heeft. Hij meent tevens ook tot de sociale groep *“boys and men of fighting age”* te behoren. Verzoeker wijst erop dat het UNHCR in haar recente *Eligibility Guidelines* een aantal specifieke risicogroepen opnoemde. Één van deze groepen zijn jongens en jonge mannen, die nuttig zouden kunnen zijn voor strijdende groepen. Het is volgens verzoeker evident dat hij zich tot deze risicogroep kan rekenen gelet op het feit dat hij een man is van een relatief jonge leeftijd hetgeen niet wordt betwist. Gelet op het UNHCR rapport zou verzoeker een typisch doelwit zijn voor gedwongen rekrutering.

De Raad merkt op dat het loutere gegeven dat verzoeker de leeftijd heeft om gerekruteerd te worden niet volstaat om hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, aangezien een individueel onderzoek zich opdringt waarbij de voorgehouden vrees *in concreto* dient te worden aangetoond. Een dergelijke verwijzing naar een risicoprofiel, i.e. *“jongens en mannen die in de leeftijd zijn om gedwongen gerekruteerd te worden en te strijden”*, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Het komt derhalve aan verzoeker toe om concreet aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. *In casu* dient echter vastgesteld te worden dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag zelf geen enkele melding maakte van enige vrees te zullen worden gerekruteerd. De gedwongen rekrutering is geen motief van de huidige bestreden beslissing.

Daar waar de verzoeker citeert uit de *“UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 6 augustus 2013”* van de UNHCR, dient te worden vastgesteld dat hij overgaat tot een wel zeer selectieve lezing van voornoemd rapport. Immers, dit citaat handelt weliswaar over personen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP), doch UNHCR merkt hierbij uitdrukkelijk op dat, afhankelijk van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak, mannen en jongens woonachtig in gebieden waar de AGE's effectieve controle hebben; gebieden waar pro-gouvernementele troepen in een strijd verwickeld zijn met AGE's; of gebieden waar ALP commandanten een machtige positie bekleden het risico lopen gerekruteerd te worden door AGE's of de ALP. Verzoeker gaat er dan ook aan voorbij dat de commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan in Jalalabad-stad kan vestigen, een stad die blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier stevig in handen is van de overheid (zie infra). Voor zover verzoeker aangeeft dat er óók gedwongen rekrutering plaatsvindt in IDP nederzettingen en het duidelijk is dat verzoeker in geval van terugkeer op een dergelijke plek terecht zou komen, wordt opgemerkt dat geenszins wordt aangetoond dat verzoeker zonder meer in een IDP nederzetting zou terechtkomen, laat staat dat hij een vrees voor gedwongen rekrutering zou moeten koesteren.

Waar verzoeker verwijst naar het gegeven dat hij zeer kwetsbaar zal zijn in Afghanistan omdat hij niet bekend is met de strenge en gewelddadige cultuur in het land, hij verwesterd is en zich zeer moeilijk zal kunnen handhaven in een land dat hij zeer lang geleden verlaten heeft, dient te worden opgemerkt dat dit slechts beweringen zijn, die verzoeker geenszins concreet aannemelijk maakt. Dergelijke algemene beweringen volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en

vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het UNHCR ook in haar richtlijn van 2013, aangeeft dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen “ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk” een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, augustus 2013).

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon terecht het volgende vaststellen:

“Bovendien dient er op gewezen te worden dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan in Jalalabadstad kan vestigen.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuid-oosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad-stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afgaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt geviséerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

Gevraagd of u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst in Jalalabad zou kunnen vestigen, stelde u dat de taliban u ook daar zullen vinden gezien zij nog steeds op zoek zijn naar u (CGVS, p. 8). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor een terugkeer naar uw land van herkomst, en meer bepaald naar Jalalabad-stad, kunnen worden beschouwd.

Bovendien dient in dit verband te worden gesteld dat u een alleenstaande man bent. U bent geschoold, en u heeft geen gezondheidsproblemen. U bent afkomstig uit de provincie Nangarhar en u woonde met uw familie een aantal jaren in Jalalabad, de hoofdstad van uw provincie, alvorens naar Pakistan te verhuizen (CGVS, p. 3). Later keerde u terug naar deze stad waar u verklaart geneeskunde studies te hebben aangevat.

Bovendien onderhoudt u nog steeds een netwerk in Jalalabad. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u regelmatig contact houdt met H.(...) R.(...), een neef van uw vader. Hij woont in Jalalabad en baat daar een apotheek uit (CGVS, p. 8). U staat telefonisch maandelijks in contact met hem en via hem heeft u

ook nieuws van uw moeder, zo blijkt uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, verklaringenlijst, p. 5). Via H.(...)R.(...) verkreeg u ook verschillende documenten uit Afghanistan (CGVS, p. 11). U hebt ook een aantal vrienden in Jalalabad waarmee u via facebook of telefonisch contact houdt (CGVS, p. 8). U bent dus niet alleen bekend met Jalalabad door uw verblijven in het verleden in deze stad, u kunt ook bogen op een familiaal en sociaal netwerk daar.

Uit voorgaande dient te worden geconcludeerd dat u over de nodige ondersteuning en contacten beschikt, die u in de mogelijkheid moeten stellen om in de stad Jalalabad een bestaan uit te bouwen.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Tot slot moet nog worden vermeld dat uw familie, meer bepaald uw moeder, uw broer en uw zussen, die in Nurgal wonen, zichzelf in onderhoud voorzien door de gronden te cultiveren die in het bezit zijn van uw familie. Een deel van de opbrengst wordt verkocht. Uw familie zou eveneens koeien hebben (CGVS, p.12). Zij worden verder overigens bijgestaan door de neef van uw vader, H.(...) R.(...), en krijgen het pensioen van uw vader als inkomen (CGVS, p. 12). Uit niets blijkt dat zij hulpbehoevend zijn.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat het redelijk is voor u om zich bij een terugkeer naar Afghanistan in Jalalabad-stad te vestigen. U toont geenszins het tegendeel aan.”

Deze motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker thans in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat hij geen familie heeft in Jalalabad die hem kan helpen, en dat contacten die hij heeft hem gelet op de economische situatie niet kunnen ondersteunen of in huis nemen gaat hij voorbij aan het gegeven dat hij een alleenstaande geschoolde man is zonder gezondheidsproblemen en met zijn familie een aantal jaren in Jalalabad woonde, alvorens naar Pakistan te verhuizen, waarnaar hij later zelfs terugkeerde en geneeskunde studies heeft aangevat. Voorts kan verzoeker zelfs bogen op een familiaal en sociaal netwerk daar, waaronder de neef van zijn vader die in Jalalabad woont en daar een apotheek uitbaat en met wie hij maandelijks telefonisch contact heeft en waarvan hij verschillende documenten ontving.

Waar verzoeker stelt dat hij in Jalalabad- stad niet over een familiaal netwerk beschikt, wordt dat UNHCR ook in haar recente *Eligibility Guidelines* van augustus 2013 zélf aangeeft dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen “ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan” (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 6 augustus 2013, p. 76). Uit de actuele en objectieve informatie, aanwezig in het administratief dossier en toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de stad Jalalabad stevig in handen is van de overheid. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, er actueel in de stad Jalalabad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Afghanistan dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (zie infra).

De bewering dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het netwerk van verzoeker zich in Nurgal bevindt en niet in Jalalabad, mist feitelijke grondslag. De bestreden beslissing maakte immers enkel melding van het gegeven dat zijn familie in Nurgal woont en uit niets blijkt dat zij hulpbehoevend zouden zijn.

Daar waar verzoeker citeert uit het rapport van UNHCR (Research Paper nr. 246, *Broken Futures: young Afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin*, October 2012), dient te worden opgemerkt dat deze verwijzing niet dienstig is, daar dit rapport handelt over personen die als minderjarigen naar het Verenigd Koninkrijk kwamen, aldaar vorming genoten en als minderjarigen werden opgevangen. De situatie van deze jonge mensen bij een gedwongen terugkeer naar hun land

van herkomst kan bezwaarlijk worden gelijkgesteld met deze van verzoeker, die geen minderjarige was bij zijn aankomst in België.

Het betoog van verzoeker over de mensonwaardige situatie in de vluchtelingenkampen, die hij stoffeert met citaten uit een verslag van Amnesty International, een rapport van het Internal Displacement Monitoring Centre, en een verslag van de Afghaanse Mensenrechten Commissie, wordt geenszins betrokken op zijn persoonlijke situatie. De Raad erkent dat de leefomstandigheden van de vluchtelingen die woonachtig zijn in de informal settlements in grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen. Verzoeker is een volwassen, gezonde en geschoolde man. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij over de nodige ondersteuning en contacten beschikt die hem in de mogelijkheid moeten stellen om in de stad Jalalabad een bestaan uit te bouwen en in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift weliswaar een poging om deze vaststellingen te minimaliseren, doch slaagt er niet in ze te ontkrachten met objectieve argumenten. Immers, de rapporten die verzoeker bijbrengt vermogen hieraan geen afbreuk te doen, gezien verzoekers eigen socio-economische situatie aanzienlijk verschilt van de daarin beschreven interne vluchtelingen. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij in geval van hervestiging in Jalalabad aldaar in een vluchtelingenkamp terecht zou komen, een IDP zal worden en het slachtoffer zou worden van een mensonwaardige behandeling.

De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

Uit het voorgaande dient te worden geconcludeerd dat verzoeker in staat moet worden geacht om in de stad Jalalabad een bestaan uit te bouwen.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Jalalabad tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, aanwezig in het administratief dossier (COI Focus *“Afghanistan”* *“Veiligheidssituatie- Beschrijving van het conflict”* van 25 juni 2014 en COI Focus *“Afghanistan”* *“Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad”* van 25 juni 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat provincies in de oostelijke regio van Afghanistan, zoals Nangarhar, samen met de zuidelijke en zuidoostelijke provincies veruit het hoogste aantal incidenten in Afghanistan kennen. De veiligheidssituatie in de steden, vooral van de provinciehoofdplaatsen, verschilt echter sterk van deze op het platteland. Jalalabad is, net als de andere steden in Afghanistan, stevig in handen van de overheid. De aanslagen, waaronder ‘complexe aanslagen’, hebben als doelwit zogenaamde ‘hoge profielen’, zoals overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid, maar ook de internationale aanwezigheid wordt geviséerd. Bovendien blijkt dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP’s uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral -maar niet alleen- het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP’s op. Daarnaast kent Jalalabad een toenemend probleem van criminaliteit. Vooral het kidnappen van welstellenden, een fenomeen dat over heel Afghanistan in opmars is, kende een piek in Jalalabad. Ten slotte stelt de Raad vast dat Jalalabad vanuit Kabul bereikbaar is via de weg. Het grootste probleem op de weg is veruit de verkeersveiligheid, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Hoewel er af en toe een aanslag gebeurde op troepen of bevoorradingskonvooien op de hoofdweg die door Qarghayi loopt en Kabul met Jalalabad verbindt, ging dit meestal niet gepaard met slachtoffers.

Bij een aanvullende nota van de verwerende partij wordt de recente COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad”* van 10 maart 2015 gevoegd. Hieruit blijkt opnieuw dat de stad Jalalabad stevig in handen is van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat in Jalalabad

plaatsvindt kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Hun doelwit zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Ook vinden er enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats die gericht zijn tegen high profile doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, zijn Afghaanse burgers geen doelwit voor de opstandelingen in Jalalabad.

Uit de voormelde informatie blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen Jalalabad en Kabul op een relatief veilige manier toegankelijk is. Er is op deze drukke weg slechts sporadische sprake van gewelddadige incidenten.

Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijkt aldus dat er in Jalalabad geen situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is.

De algemene citaten uit het ANSO rapport en de verwijzing naar "alle rapporten", kunnen geen afbreuk doen aan de gedane conclusie. Ook al heeft het conflict in Afghanistan een volatiel karakter, verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat deze informatie niet correct noch actueel zou zijn.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker ook nog gelden dat hij niet wettig kan reizen naar zijn land van herkomst, omdat hij geen geldig paspoort heeft en ook geen laissez-passer krijgt van de Afghaanse ambassade om naar zijn land terug te reizen. Hij besluit dat hij aldus niet legaal zal reizen; hij verwijst dienaangaande naar rechtspraak van het EHRM en legt een "*Schrijven ambassade Afghanistan*" van 23 september 2013 neer, waaruit blijkt dat de Afghaanse ambassade in België geen reisdocumenten aflevert aan onderdanen die niet naar hun land wensen terug te keren.

Er wordt opgemerkt dat de Raad er enkel toe gehouden is al dan niet van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen. In geval van verzoeker de hoedanigheid van vluchteling niet wordt erkend of hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, beschikt hij steeds over de mogelijkheid om vrijwillig terug te keren, waarbij hem dan desgevallend blijkbaar wel de nodige reistitels ter beschikking kunnen worden gesteld.

Verzoeker wijst er nog op dat hij niet veilig kan reizen naar Jalalabad. Verzoeker citeert hiervoor een artikel van het internet, met name van de website van Wikitravel, waarin wordt gesteld dat reizen in gans Afghanistan gevaarlijk is. Bovendien zou de weg tussen Kabul en Jalalabad zeer gevaarlijk zijn. Verzoeker citeert in verband hiermee een aantal internetartikelen, waaruit dit moet blijken. Volgens verzoeker heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele rekening gehouden met de veiligheid van deze weg. Verzoeker meent bovendien dat de wet vereist dat er wordt nagegaan of de reisweg veilig is. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft geen rekening gehouden met de verkeersveiligheid. Gelet op de benaming van de route en op de vele dodelijke incidenten op de route, meent verzoeker dat de reisweg niet als veilig kan worden beschouwd. Men kan ook niet met het vliegtuig reizen aangezien de luchthaven enkel voor militaire doelwitten wordt gebruikt.

De Raad stelt vooreerst vast dat de informatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift in een poging aan te tonen dat de weg van Kabul naar Jalalabad onveilig zou zijn, niet kan overtuigen. Het artikel van de pagina van Wikitravel heeft vooreerst betrekking op de algemene situatie in heel Afghanistan, namelijk er wordt gesteld dat het gevaarlijk reizen is in Afghanistan en dat een reis in Afghanistan zorgvuldig moet worden gepland. Uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat in het bijzonder de weg van Kabul naar Jalalabad gevaarlijk zou zijn.

Wat betreft de andere informatie die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift om aan te tonen dat de weg van Kabul naar Jalalabad, wordt vastgesteld dat deze informatie enkel melding maakt van een groot aantal verkeersongelukken die op deze weg plaatsvinden. Het feit dat er veel verkeersongelukken plaatsvinden op deze weg, volstaat echter niet om aan te tonen dat deze weg dusdanig onveilig zou zijn dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn om te reizen naar Jalalabad en zich daar te vestigen, in het bijzonder gelet op de andere elementen die zijn opgenomen in de bestreden beslissing en waaruit blijkt dat er wel degelijk sprake is van een mogelijkheid voor verzoeker om zich te vestigen in Jalalabad.

Verzoeker slaagt er aan de hand van de door hem bijgebrachte informatie niet in aan te tonen dat er op de weg tussen Kabul en Jalalabad sprake zou zijn van een situatie zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet waardoor verzoeker langs deze weg niet zou kunnen reizen van Kabul naar Jalalabad. Uit de aan de Raad voorgelegde informatie blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten. Er gebeuren incidenten gelinkt aan het conflict, maar meestal 's nachts, hoofdzakelijk gericht tegen high profiles en meestal zonder burgerslachtoffers. Verschillende bronnen geven aan dat de weg overdag voor burgers veilig is. De opmerking van verzoeker dat er veel verkeersongelukken zouden gebeuren op deze weg, kunnen niets wijzigen aan deze vaststellingen, aangezien deze verkeersongelukken grotendeels te wijten zijn aan de rijstijl van de Afghaanse chauffeurs. Gelet op het geheel van de aan de Raad voorgelegde informatie meent de Raad dat Jalalabad voor verzoeker in het licht van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet veilig bereikbaar is.

Verzoeker brengt geen informatie aan die de voormelde uitgebreide en gedetailleerde analyses kan ondergraven.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschriften de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF